

Ramon Guillem

La febre dels dies

Premi Maria Beneyto
XXXV Premis
Ciutat de València

Foc sobre neu:
l'eterna esgarrifança de l'estiu.
Que lluny som ara
de l'engany de la boira deslleial,
polsim de vidre de la pluja!
Que lluny el clivell de la mort
per on l'aire fred
entra dins la casa!

LA FEBRE DELS DIES

Alguna cosa ha entrat
dins algun vers que sé
que podré escriure, i no
sé quan, ni com, ni què
s'avindrà a dir.

Gabriel FERRATER

Veta d'or aquests records.

Manuel FORCANO

I

Love is a universal migraine.

Robert GRAVES

Banyada en suor, febrosa, fumeja la carn nua.

Gabriel ALOMAR

*Y el deseo girará locamente en pos de los hermosos cuerpos
Que vivifican el mundo un solo instante.*

Luis CERNUDA

OASI

Amor,
cau el sol endins del caliu
del vespre, i no sé què dir-te
si no és aquest somni fet de mort i tenebres:
no hi trobaràs sang, sinó lava,
no sabràs res de mi, sinó de tot allò
que odies: les cases derruïdes, i la tempesta
buidant-se en l'ànima.

Amor, els teus ulls
són vaixells enfonsats
en l'oceà del temps,
i el teu llenguatge
està bastit amb les aspres paraules
de l'absència,
però la teua terra,
en el secret de la nit,
un estrany déu
l'ha regat en silenci,
i és neta i pura
l'aigua que davalla
i corre impetuosa:
encara que l'eternitat

fóra una quimera desolada
sempre brollarà
aquell oasi fètil
de llunes embogides
on tots els ocells de pas
s'abeuren.

SI NO HI POSES LA PELL

Ella va dir-li:

«si no hi poses la pell,
per molt esmolat que siga el tall del ganivet,
mai no et ferirà».

Un temps després
van trobar-lo, a la vora
d'uns enderrocs abandonats,

completament dessagnat.

FUGIDA

Col·leccionava creus,
fragments de làpida
i epitafis
en llengües estranyes.

Amb dalla tallava les roses
—no per la bellesa: per l'espina—,
i les nits de lluna viuda
resava als àngels caiguts
per a oferir-los en sacrifici
el cor d'un gat mort a l'alba.

S'estimava l'altre món,
la ferum de carn podrida
i la veu trencada
de la desgràcia.

Cames ajudeu-me!, vaig dir-me.
I vaig fugir-ne més de pressa
que fuig l'ànima en el cos que s'ensorra.

EN ALGUN LLOC DE VALÈNCIA

En algun lloc de València
una casa t'espera.
Té un balcó amb geranis,
una barana pintada de plata
i un finestral sempre obert de bat a bat.
Ell no sap res de les cambres,
si és llarg el corredor
o si la cuina és abel·lidora,
no sap res de la música o dels llibres,
de l'estil dels mobles,
ni del llit on, potser,
fas l'amor amb el teu home.
L'olor d'aquell que tot just
acaba d'estimar-te
encara la duus,
amagada sota les parpelles.
No les òbrigues massa,
una llàgrima d'esperma
podria descobrir-te.

ESPERAR-TE

*Nightly I await you
but you do not come.*

James LAUGHLIN

T'espere.
I no sé de quin color
vestir aquesta espera.
I tu, que ja saps
que el color que més m'agrada
és el del sexe,
sempre tardes,
molt més
de l'hora prevista,
per a la celebració fecunda
dels nostres cossos.
Però he descobert
—jo, que odiava perdre un minut
de l'incessant viure—
que m'agrada esperar-te:
i t'imagino nua,
o amb una ínfima
—quasi invisible, a la vora de la desaparició—
roba interior.

Amb la insolent llum
dels teus pits
marcant-me el nord:
com l'estrella Polar
que al capdavant és foc.

Tenaç, a cada imperceptible
tic-tac,
esperant-te,
m'enlaira el desig.